

ပြည်ထောင်စု
ပြည်ထောင်စု

လစကောကုဗ္ဗရင်

အနာဂတ်ဥယျာဉ်

စာရေးသူမှ လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံခြင်း

ဤဇာတ်လမ်းတွင် ပါရှိသော အကြောင်းအရာများ စကားလုံးများ နှင့် ပတ်သက်၍ မသင့်တော်သော ရိုင်းပျသော အသုံးအနှုန်း စကားလုံးများ သည် ဇာတ်၏ သရုပ် ဇာတ်ကောင်တို့ ၏ နေထိုင်မှုပုံစံများ ပေါ်လွင်စေရန်သာ ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပရိသတ်အပေါ် မလေးစား ခြင်း ထိခိုက်စေလိုခြင်း အနည်းငယ်မျှမပါရှိ ပါကြောင်း မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

အခန်း (၁)

... သူ့ကိုမှ ချစ်မိနေပါတယ် ... ရယ် ... ရယ် ... ရယ် ... အေ့ ...
တွေ့နေမြင်နေကျမို့ ဖြေဖျောက်ဖို့ လည်း မလွယ် ... ဟယ် ... ဟယ် ...
အစ်

... မျက်စိထဲ တစ်ဝဲ နှစ်ဝဲ သုံးဝဲ ... လယ် ... လယ် ... အ ...

လက်ညှိုးထောင်လှည့်ပြနေရင်း လူပါဘိုင်းခနဲပစ်လဲ၏။ ရွာလယ်လမ်းမှာ မို့ ဘိုင်းခနဲအသံ ကြားလိုက်တာနှင့် ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကလား သူ့အိမ်ရှေ့ကလားဆိုသည့်အတွေးတို့ နှင့် ကြားသည့်အိမ်နီး ချုပ်စပ်တွေ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့် အိမ်ရှေ့မီးတွေဖွင့်နှင့် ခေါင်းပြုကြည့်ကြ၏။ မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ရွာလယ်လမ်းကို အိမ်ထဲကနေ သေချာမမြင်ရပေမယ့် သူတို့ သေချာတွက်မိကြသည် က ...၊

"ဒါ မိုးခြိမ့်ပဲ ..."

"ဒီကောင်လေးကတော့ ခက်ပါတယ် ..."

ခွေးဟောင်သံတွေ ဟိုတစ်စဉ်တစ်စပေါ်လာရင်းကနေ ဆူညံလာ၏။ အချိန်က ညဆယ်နာရီ နီးပါးရှိနေပြီမို့ မိုးချုပ်တာနှင့် အိမ်တံခါးပိတ်နေတတ်ကြသည့်ရွာမှာ ဒီအချိန်အပြင်ကို ဘယ်သူမှ မထွက်ကြတော့ပေ။ တစ်ရွာလုံးပေးထားသည့် မီးစက်မီးလည်း ပိတ်သွားပြီ။ ကိုယ့်ဘက်ထရီနဲ့ ကိုယ် လင်းနေကြသည့် မီးလေးတွေပဲရှိကာ အရေးအကြောင်းရှိလို့ မီးဖွင့်ရရင်တောင် ဘယ်သူမှ ကြာကြာဖွင့် မထားချင်ကြ။

"အမေဘာလုပ်မလို့ လဲ ... သူ့ဟာသူလဲလဲကွဲကွဲ ဒီလိုပဲဖြစ်နေကျဥစ္စာ၊ ထားလိုက်ပါအမေရာ ..."

"သွားနှိုးလိုက်ရင်ရပါတယ်ဟယ် ... တော်ကြာ မိုးရွာလာရင် အိပ်ပျော်နေပျော်နဲ့ အရက် သမားတွေ အအေးပတ်သေကုန်ကြတာ မကြားဖူးဘူးလား ..."

ခွေးဟောင်သံတွေက ဆူသထက်ဆူလာသည် ။
ဗလုံးဗထွေးထထပြောနေသည့် မိုးခြိမ့်ရဲ့ စကားသံကိုလည်း တစ်ချက်

တစ်ချက်ကြားနေရ၏။

"ဘယ်ကောင်တွေ ငါ့ကိုဟောင်ရဲတာလဲကွ ... ဟွန်း ဘယ်ခွေးမှ လူမထင်လို့ လမ်းပေါ်မှာ လာအိပ်တာ သတ္တိရှိရင် ရှေ့တိုးခဲ့ ... ငါလည်း ကိုက်တတ်တယ် ..."

ခွေးတွေအနားကပ်လာကြတာကို သူသိနေသည်။ လှဲနေရင်းကနေ ပြန်ကျုံးထတော့ ငုတ်တုတ်ဖြစ်သွား၏။ လမ်းရဲ့ ဘယ်ညာ မှောင်နဲ့ မည်းမည်းကို မျှော်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေကို လက်နဲ့ ပွတ်သည်။

"ဤခရီးနီးသလား ... အဲ့ ငါးနာရီလာရ၏ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ်လာသည် ... အဲ့ ဘယ် ဘယ်လူကြီးမှ ပိုက်ဆံမပေးရ၊ ဟီး ... ဟီး"

"ဪ ... ဒီကောင်လေးကတော့ မိုးတွေခြိမ်းနေတာ မကြားဘူးလားနော် ... ဒုက္ခပါပဲ ..."

"ကဲပါ ... အမေနေပါ၊ ကျွန်တော်ပဲသွားပြန်ပို့လိုက်ပါ့မယ် ..."

ကိုစံထူးက အိပ်ချင်မူးတူးထလာကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဆွဲ၏။ ဟိုဘက်အိမ်က မြရီတို့ သား အမိလည်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ခေါင်းပြုကြည့်နေကြလျက် ...

"စံထူးလားဟေ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ပု ..."

"အေး ... အေး သွားပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါဟယ်၊ ဒီကောင်လေး အောင်ကြီးတို့ အိမ်ရှေ့ သွားရမ်းပြီး ပြန်လာတာနေမယ် ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုကစိတ်ကောင်းလေးဝင်နေကြလို့ ... ဘယ်အချိန် အောင်ကြီးလက်ချက်မိမလဲမသိဘူး ..."

မြရီက တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး နောက်ကနေရေရွတ်၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ရောင်တွေ ဝင်းဝင်း လက်ဖြစ်လာကြကာ ...၊

"မိုးခြံ့ ... ဟိုမှာ ..."

"သားရေ ..."

ငြုနဲ့ ကျောက်ဒိုးတို့ က နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ကာ ဒေါ်ညိုကထမီ မ၍
အပြေးတစ်ပိုင်းရောက် လာ၏။ ကိုစံထူးနောက်ကနေ ဒေါ်ငိုကလည်း
ကပ်လိုက်လာတာမို့ ဒေါ်ညို့ကိုမြင်တော့ ရှေ့ထွက် လာကာ ...၊

"ကလေးတွေလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းရတာကိုအေ ... ဒီအချိန်ကြီးထွက်လို
က်လာရသလား ..."

"တစ်ညလုံးမျှော်နေရတာ ထိုင်စောင့်မနေနိုင်တော့လို့ ပါ ဒေါ်လေးငို
ရယ် ... မိုးဦးပေါက်နေ ပြီလေ၊ မိုးကရွာချင်တဲ့ အချိန် ရွာချမှာ ..."

"အင်း ... အဲဒါပဲဗျ သားဆိုးမအေ တတေတေဆိုတာ ..."

"ငဲ့သားလေးက မဆိုးပါဘူးစံထူးရယ် ... သူ့အရမ်းခံစားနေရလို့ ပါ၊
ဟဲ့ ... ဪ လာဝိုင်း ကူပေးစမ်းပါ ..."

"ဒေါ်လေးဖယ်နေလေ ..."

"ဘာလဲ ... ဘယ်သူလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါ ... ငဲ့ကိုမထိနဲ့ ..."

"မိုးခြံ့ ..."

"ဘာလဲ ... ဖယ်ဆိုနော် ..."

မိုးခြံ့က လှည်းလမ်းပေါ်မှာ ကလေးတွေလို အားပါးတရခြေဆင်း
ထိုင်နေလျက် ဘယ်သူ လာကိုင်ကိုင် ပုတ်ခတ်ဖယ်ချပစ်နေလျက် ...

"နီတြာလာပေစေ ... နီတြာကိုစောင့်နေတာ အဲ့ကောင်မလေးငဲ့ကို

ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့ ... ငါနဲ့ မနေပါရစေနဲ့ တဲ့ ... ကဲ ... သူ့ကိုလွှတ်
ပေးပါတဲ့ ... ကိုင်း ဘာလဲဒါ ... ငါကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ ..."

"မိုးခြံနဲ့ ..."

"သားရေ ... မိုးတွေခြိမ်းနေတာ မကြားဘူးလား၊ မိုးမိလိမ့်မယ်သား
ရယ် ... ထနော် ..."

"အမေလား ..."

"ဟုတ်တယ်မိုးခြံနဲ့ ... နင့်အမေလိုက်လာခေါ်တာ၊ နင်ကမိုးမိခံနိုင်
ပေမယ့် လူကြီးကမိုးမိ သွားရင် အိပ်ရာထဲလဲမှာ နော် ... ကိုယ့်အမေကို
ယ် မသတ်မိစေနဲ့ ..."

"ဟာ ... သက်စရာလား၊ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတာ ဟိုနွားကြီးသုံး
ကောင် ... အဲ့သုံးကောင်ပဲ ငါ့နီတြာကိုသတ်တာ၊ မအေပေး နှမပေးမျိုး
တွေ ... ထို့ ..."

"ကဲ ... ထပါလူလေးရယ်၊ နင့်အမေငိုနေပြီ ... မိဘမျက်ရည်တစ်စ
က် သားသမီးဆင်းရဲ တစ်သက်တဲ့ ..."

ဒေါ်ငိုတွင် တွင် ပြောပေးနေသည် ။ ‘အမေ’ဆိုသည့်အသံကြားမှ
မိုးခြံနဲ့ကလည်း ခေါင်း ထောင်သွားတတ်ကာ ...၊

"အမေငိုနေတာလား ... မငိုနဲ့ မငိုနဲ့ ၊ အမေ့သားထပြီ ... ထ ... အဲ
..."

ကျုံးထလိုက်ကာမှ ပုဆိုးကခါးကနေ ပြေကျသွားတော့ ပြန်ထိုင်ချလို
က်သည် ။ ကိုယ့်ပုဆိုး ကိုယ် သေချာလုံးထွေးကိုင်လိုက်ပြီး ပြန်လည်း မ
ဝတ်ဘဲ ...၊

"ဓာတ်တိုင် ..."

"ဓာတ်တိုင် မပါဘူး ... ငါပဲရှိတယ်၊ ဘာလဲပြော ..."

"ဓာတ်တိုင် 'တ'နေသေးတယ် ... ဟိုက 'နီတြာ' အသံကြားတိုင်း ချေးစိမ်းပန်းအောင် ကြောက်နေတာ၊ ဒီအချိန်ထွက်လိုက်လာလိမ့်မယ် အားကြီး ..."

ကျောက်ဒိုးက ရှုံ့ပွပွနှင့် တီးတိုးပြောသည် ။ ဒါလည်း မိုးခြိမ့်က ကြားလိုက်သေးကာ ...၊

"ဘယ်ကောင်လဲ ... ငါ့နီတြာကိုခေါ်နေတာ"

ပြောရင်း နီးရာကို အားပြုထလိုက်တော့ ငပြုပုဆိုးစဖြစ်နေလျှင်၊

"ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် ..."

ကိုယ်ပုဆိုးကိုယ်လိုက်ဖမ်းပြီး ဓာတ်မီးပါလွတ်ကျလေသည် ။ ထိုးထားသည့်ဓာတ်မီးနှင့် ပြုတ်ကျသည့်ဓာတ်မီးတို့ ၏ အလင်းရောင်တွေကို ဒေါ်ငိုမျက်စိရှုပ်နေခဲ့လျက် ...၊

"ဘောင်းဘီပါတာပဲကွယ် ... ဒီလောက်အသည်းအသန်ဖြစ်ရလား၊ အဲဒီဓာတ်မီး မိုးခြိမ့် ခေါင်းပေါ်ကျလိုက်ရင် အလကားဘုထွက်လာဦးမယ် ..."

"မဝတ်ထားလို့ ပေါ့ ... အဘွားငိုကလည်း ..."

"ကျောက်ဒိုးနော် ... မင်း ..."

"မသိတာကျလို့ ..."

"ဘုန်း ..."

"အား ... သေပါပြီ ..."

တစ်ယောက်ကလှမ်းထုသည်။ တစ်ယောက်က ကျောကော့အော်၏။
။ မတ်တတ်ရပ်လိုက် ပြီးသည့် မိုးခြိမ့်မျက်စိတွေဘာတွေကျယ်သွားခဲ့ပြီး
ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ...။

"ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း ..."

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးသား ... လာ ပြန်ရအောင် ..."

"အမေက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ... ဒီအချိန်ကြီး ..."

"လုပ်ပြီ ... ဒီကောင် ..."

ပြောလိုက်သည့်ကျောက်ဒိုးကို မိုးခြိမ့်ကပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...။

"မင်းတို့ ကရော ဘာလဲ ... ရွာထဲမှာ မသာရှိလို့ လား ..."

"မရှိပါဘူး ... မိုးရွာချလိုက်ရင် မင်းမသာဖြစ်မှာ စိုးလို့ လိုက်ခေါ်ကြ
တာ ..."

"ဪ ..."

ဪ သံရှည်ကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ လှမ်းထွက်သွား၏။ ပြီးတော့ သတိတရနောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

"လာ ... အမေ့ကိုသားတွဲမယ်၊ တော်ကြာ လှည်းလမ်းချိုင့်ထဲ အမေ
ချော်လဲ ... အား ..."

အမေမလဲဘဲ သူပဲယိမ်းထိုးချော်လဲကာ ဆွဲကိုင်ထားသည့် ဒေါ်ညိုပါ
ပါ၏။ ဒေါ်ငိုက ဒေါ်ညိုကို လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားလျှင် သုံးယောက်အတွဲလို
က်ပြီး လှည်းလမ်းချိုင့်ကြီးထဲတွင် ...။

ငြိမ့် ခေါင်းကိုစုံကုတ်ရင်း ...။

မတွေ့ဖူးဘူး ... ဒီလောက်မှူးနေတာတောင် ဖင်ခေါင်းကျယ်နိုင်တဲ့
အရက်သမား ...၊

အခန်း (၂)

"ဘာလုပ်တာတုန်း အမေရာ ... ဘယ်သူကမိန်းမယူပါမယ်ပြောနေလို့လဲ ..."

"ပြောပြော မပြောပြော မိဘကဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း စီစဉ်ရမှာပဲ ... နောက်ပြီး သန္တာက မင်းကိုဆို ဟိုတုန်းတည်းက လိုက်လိုက်လျောလျောရှိခဲ့တာ တစ်ရွာလုံးအသိ ..."

"ဟာ ... မှားပြီ၊ အခု အဲလိုမဟုတ်တော့ဘူး ..."

မျက်နှာသစ်နေတာ မပြီးနိုင်လို့ ဒေါ်ညိုကအနား လာပြီး အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ အကြောင်း ပြောသည်။ မိုးခြံမဲ့က ဒန်ခွက်ကိုသစ်သားစည်ပိုင်းထဲပစ်ထည့်ပြီး ပုဆိုးခါးစကို ဆွဲဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးပုံစနဲ့ မျက်နှာသုတ်ရင်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်၏။ ဒေါ်ညိုကလည်း ပြန်ဝင်လိုက်လာကာ ဒေါ်ထားခင်က ဘူးညွန့်တွေထည့်ထားသည့် ဇကာခုံးနဲ့ ထွက်လာတော့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မိုးခြံမဲ့ ပြေးပေါက်ပိတ်ပြီဆိုတာ သိလိုက်၏။

"ဘာလဲ ... ခုန အဲလိုမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ..."

"သိပါဘူး ... နင့်တူ ..."

"သိတယ် ... သိတယ်၊ သူ့မှာ လူကြီးတွေကို ပြန်ပြောပြန်ဆိုဖို့ ဆို ဆင်ခြေအကြောင်းပြ ချက်တွေက အမြဲတမ်းရှိပြီးသား ..."

"မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်းပဲသိတဲ့ ကိစ္စ၊ ဒေါ်လေးမှ မသိတာ ..."

"အင်း ... ပြောပါဦး ဘာကိစ္စလဲ ..."

"လူကြီးသမီး မိသန္တာရော ကြည်ပြာရော ... မောင်မောင့်ကိုကြိုက် နေကြတာ နှစ်ပိုင်းသုံးပိုင်း ကိုသေလို့ ..."

"ဟင် ..."

"ဟဲ့ ... မဖြစ်နိုင်တာ ..."

ဒေါ်ထားခင် ဆတ်ဆတ်ခါ ထငြင်းလိုက်တော့ ဒေါ်ညိုကအချိန်မီ မျက်ရိပ်ပြတားဆီးသည်။ ။ မောင်မောင့်ကိစ္စကို သူမတို့ သုံးယောက်အပြင် တခြားဘယ်သူမှ သိကြသေးတာမဟုတ်။ မောင်မောင့် ကိုတောင် သူမတို့ မမေးရက်ဘဲ ဒီတိုင်းမျိုသိပ်ပြီး ကြည့်နေခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ ...၊

"ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့ ... မောင်မောင်ကလည်း ချောချော သန့်သန့်လေးကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးထွေးကတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"အမေတို့ တောင် ဆရာဝန်မှန်းသိတည်းက ငါ့အိမ်မှာ ဆရာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး ခြေဖျားထောက် နေကြတာ ... ဘယ်သမီးရှင်က ခေါင်းခါမှာ တုန်း၊ လုပ်မနေပါနဲ့ အမေရာ ... အမေသား အရက်သမားကို ဘယ်မိဘကမှ သမက်တော်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ..."

ပြောပုံက ပြုံးစိစိ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုချဉ်ပတ်ဘဝရောက်နေတာတောင် ဂုဏ်ယူနေသလားမသိ ...၊

"ဘယ်မိဘကမှ သမက်မတော်ချင်တဲ့ အရက်သမားဖြစ်နေရတာ အတော်အကြိုက်တွေ့ နေတယ်ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရက်သမား

စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီပေါ့ ..."

"အရက်သောက်နေတော့လည်း ..."

"မသောက်နဲ့ လေ ... နင့်ကိုတကောက်ကောက်လိုက်ကျောင်းနေရတဲ့ မိဘကို နည်းနည်း ပါးပါးငဲ့ညှာပါဦး ... အိမ်မှာ လူပျိုလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်တူက အရက်သမား ..."

"အဲဒီတော့ ဒေါ်လေးက ဆရာဝန်နဲ့ တူကို လဲလို့ ရရင် လဲလိုက်ချင်တယ်ပေါ့ ... ပြောပါ ဆက်ပြောပါ ..."

"လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ဘာလဲ ခုထိအမူးမပြေသေးဘူးလား ..."

မေးလိုက်မှ မိုးခြံမ့်က ဇက်တွေဘာတွေလိုမ့်ချိုးပြီး မျက်တောင်တွေ ဖိခတ်ပြကာ ...၊

"အရက်သမားဖြစ်လာတော့လည်း အိပ်ရာထလာရင် နည်းနည်း လေးပြန်ဖြည့်ရမှ ..."

"ငါ ... တယ်လေ ..."

ဒေါ်ထားခင်က ဇကာခုံးကြီးစုံကို မပြီး ပစ်ပေါက်တော့မလို ရွယ်သည်။ မိုးခြံမ့်ကရယ်နေရင်း လက်ကာ၍ ...

"မေးလို့ လည်း ဖြေရသေးတယ် ... ဒေါ်လေးကလည်း ..."

"ကဲ ... တော်ကြစမ်းပါဟယ်၊ တူဝရီးစကားပြောနေတာ ညီအစ်ကိုစကားနိုင်လှနေတာကျ နေတာပဲ ..."

"ဟုတ်တယ် ... အမေ့ညီမငယ်မူပြန်နေတာ သတိမထားမိဘူးလား သနပ်ခါးတွေပုံမှန်လူး ပြီး ပန်းတွေပန်၊ ရွာနောက်ပိုင်းခဏခဏထွက် ... နေပါဦး အဲဒီမှာ ဘာရှိလို့ တုန်း ..."

"ကြည့်စမ်း ... သေနာလေး၊ လာခဲ့ ..."

"ဟား ဟား ဟား ..."

ဒေါ်ထားခင် ဒီတစ်ခါဧကောပစ်ချပြီး ထမီလည်း တိုတိုပြင်ဝတ်သေးသည်။ သို့သော် သူမ ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အချိန်မှာ မိုးခြိမ့်ကအိမ်ရှေ့ ပြေးဆင်းသွားပြီဖြစ်ကာ ...။

"အဲဒါပဲ ... အနာရှိတော့ ဆားပက်မခံဘူးဆိုတာ ..."

"ဟဲ့ ... နင်အဲဒီက အော်မနေနဲ့ ၊ ခုပြန်ဝင်ခဲ့စမ်း ... အစ်မ အစ်မ သားကိုပြန်ခေါ်စမ်းပါ ဒီကောင်လေးအာပြကြီးနဲ့ ..."

"မပြစေချင်ရင် နင်လည်း ပြိုင်ပြောမနေနဲ့ လေ ထားခင်ရယ် ... တကယ်ပါပဲ အိမ်ထောင် ချပေးမယ့် အကြောင်းပြောပြီဆို လိုရင်းကိုမရောက်ဘူး ..."

"ရောက်မလား ... အစ်မသားက မရောက်ခင်လှီးလွဲပစ်နေတာကိုး၊ ဓာတ်တိုင်တို့ ကို အဲ့ ကောင်လေးဘာပြောလဲသိလား ... သူ အရက်သောက်နေတာ ရည်ရွယ်ချက်သုံးခုရှိတယ်တဲ့ ..."

"အင်း ... ဘာတွေတဲ့ လဲ ..."

"ပထမတစ်ခုက နီတြာကိုမေ့ချင်လို့ တဲ့ ..."

"ပြီးတော့ရော ..."

ဒေါ်ထားခင်က နေရာမှာ ပဲ တင်ပလွင်ခွေပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ဧကောကို ပြန်ဆွဲယူသည်။ ။ ပြီးမှ အလုပ်လုပ်နေရင်း ...။

"အရက်ဆိုင်က သရက်တောထပ်မှာ ဆိုတော့ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ နီးတယ်တဲ့ ... အရက်သောက်လိုက်မှ ဆဲလို့ ရတာတဲ့ ..."

"အောင်မယ်လေး ... အရက်သောက်လို့ လူစိတ်ပျောက်တာကို သင်းကလေး ..."

"အစ်မသားက အဲဒီညီအစ်ကိုကို ဆဲပဲဆဲတာ မဟုတ်ဘူး ... စိန်ခေါ်ထုတ်သေးတာတဲ့ သိလား ..."

"ဒုက္ခပါပဲဟယ် ... အဲဒါ ဟိုကစိတ်ကောင်းဝင်နေလို့ နေမှာ ပေါ့ မူးယိုင်နေတဲ့ အရက်သမားကို ဟိုကကိုင်ပေါက်လိုက်ရင်တစ်ချက်ပဲ ..."

"အဲဒါပေါ့ ... ဟိုမှာ လည်း တောင်ကြီးကရောဂါသည်းနေလို့ ထင်တယ်၊ မြို့တက်ပြီး ဆရာဝန်ပြုရမလိုတောင်ဖြစ်နေတာ ..."

နီတြာအသုဘပြီးသွားသည့်နောက်မှာ ညီအစ်ကိုတွေ ငြိမ်သွားကြသည့်ပြင် တောင်ကြီးက ပိုပြီး အရူးရင့်လာသည်။ အော်ချင်ရာအော်နေတတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းငြိမ်နေတဲ့ အခါဆိုရင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားနေသည် ဟု ကြားနေကြရသည်။ မိုးခြိမ့်ရယ် နီတြာတို့ မောင်နှမရယ် ...။ သူတို့ တွေ့ရဲ့ အချစ်အမုန်း ဒေါသမောဟတွေအတွက် ပရရွာသာမကဘဲ တခြားရွာနီးချုပ်စပ် ကပါသတင်းကြားသည့်လူတိုင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ မိုးခြိမ့်မူးရူးသွားလာနေပေမယ့် နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်းရှိကြသည့်ပြင် မူးမူးနဲ့ ဘယ်လိုပဲ နှုတ်ကျံပါစေ သည်းခံကြရှာ သည်။ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုတွေအတွက်လည်း အရင်တုန်းကမိုက်ရိုင်းရမ်းကားကြတာတွေကိုပါ မေ့ပျောက်ကုန်တဲ့ အထိ ကရုဏာစိတ်တွေသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

"မဖြစ်ဘူး ... ဒီကောင်လေးကို အရက်ဆိုင်မသွားတော့ဖို့ တားရမယ်၊ သူများမှာ လူမမာ တစ်ဖက်နဲ့ ဒုက္ခများ နေတာကို ..."

"အဲဒါလည်း ဝဋ်လည်တာပဲ ..."

"ဘာရယ် ..."

"သူတို့ မိုက်ရိုင်းတုန်းကလည်း ကမ်းကုန်ပဲလေ ..."

"မိထားခင် ... ညည်းတူရှေ့မှာ အဲလိုတွေကျပ်ကျပ်ပြောသိလား ..."

"မပြောလည်း လူတိုင်းသိတယ် ..."

"ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ကငမူးကိုမြှောက်ပေးလိုက်ဟေ့ ... နာနာဆဲပေးစမ်းလို့ ..."

ဒေါ်ထားခင်က ဘူးရွက်ခြွေနေရင်း ပခုံးတွေလှုပ်အောင်ရယ်၏။ ဒေါ်ညိုကမျက်စောင်းထိုး လိုက်ပြီး အတွင်းခံအင်္ကျီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထည့်ထားသည့် ရှုံအိတ်လေးကိုထုတ်သည်။ ။

"ဘာလဲ ... အစ်မသားရဲ့ အရက်သောက်ရခြင်း တတိယအချက်ကို မသိချင်တော့ဘူးလား ..."

"အေး ... ဟုတ်သား ..."

ဒေါ်ညိုကပိုက်ဆံထုတ်မလို့ အိတ်ဖွင့်ပြီးမှ ပြန်ချလိုက်ပြီး ...၊

"ပြောစမ်း ... ဘာတဲ့ လဲ ..."

ရယ်လက်စနှင့် ဒေါ်ထားခင်က ခေါင်းခါနေသေးသည်။ ။ ပြီးမှ ...၊

"သူ့ကိုမိန်းမ မပေးစားအောင်လို့ တဲ့ ..."

"ဘာ ..."

"ခုနပြောသွားတာကြည့်ပါလား ... သူ့လိုအရက်သမားကို ဘယ်မိဘကမှ သမက်မတော် ချင်ဘူးဆိုတာ၊ အဲဒါဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့ ပြောသွားတယ်မထင်နဲ့ ... တမင်အဲလိုဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ၊ နီတြာကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမမှ မယူတော့ဘူးတဲ့ ..."

"အံ့မာ ... ရမလားဒီလို ..."

"မရလို့ ရမလားအစ်မရဲ့ ... မိန်းမတောင်းပြီး သူနဲ့ ပေးစားမှာ ၊ ကိုယ့်ယူထားလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..."

စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်လာလာ နောက်ဆုံးတော့လည်း 'ဒီကောင်လေးနဲ့ ခက်ပါတယ်' လို့ ညည်းရင်းပြီးရလေသည်။ ။

"လှကျော်တို့ ပြန်ပြောပါတယ်အစ်မရယ် ... မိုးခြံခွံက သိပ်မသောက်ရသေးဘူး တန်းမူးတာ တဲ့ ၊ မူးလာရင်လည်း ထပ်မသောက်တော့ဘူး တဲ့ ... သူနားမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကလည်း မသောက် ဖြစ်အောင်တော့ အမျိုးမျိုးတားနေကြတာပါတဲ့ ..."

"ဘယ်လောက်ထိတားနိုင်မှာ လဲထားခင်ရယ် ... သူကရော အမြဲတမ်းနည်းနည်းလေး သောက်နေမှာ တဲ့ လား၊ နီကြာဆုံးတာဖြင့် နှစ်လသုံးလရှိနေပြီ ... နောက်ပြီး ယူကြရသေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး ..."

"ဒါပေမဲ့ အစ်မသားက သူ့ကိုယ်သူမုဆိုးဖို့လို့ သတ်မှတ်နေသလားမှ မသိတာ ..."

ဒေါ်ညိုက စကားပြောရင်း ဘာကိုသတိရသွားသည် မသိဘဲ ညီမဖြစ်သူနားနီးအောင် ဖင်ရွှေ တိုးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ ကိုယ်နေပြီး တောင်မြောက်လေးပါးအကဲခတ်လိုက်သေး သည်။ ။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးနှင့် ...၊

"မောင်မောင်က မိန်းကလေးဆိုတာ အသာလေးကပ်ပြောပြီး အသိပေးလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား ..."

"ဟင် ...ဘယ်သူ့ကိုလဲ ..."

"ဪ ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ ပြုံးတူးပြတ်နဲ့ ..."

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာသတိပေးရင်း နောက်ထပ်နီးအောင် မျက်နှာပါကပ်လိုက်ကာ ...

"မိုးခြံမို့ကိုလေ ... မိန်းကလေးမှန်းသိသွားရင် ... သူ့စိတ်ပြောင်းရင် ပြောင်းမှာ ပေါ့၊ သူတို့ ချင်းက နီးစပ်ပြီးသားဥစ္စာ ..."

"နီးစပ်တာက ယောက်ျားလေးချင်းအသိနဲ့ လေအစ်မရဲ့ ... မောင်မောင်က သိစေချင်တဲ့ ပုံစံ နည်းနည်းလေးမှ ကိုမရှိတာ အစ်မလည်း သိသားနဲ့ ၊ နောက်ပြီး အသားသေနေတဲ့ ယောက်ျားလျာ လေးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ... လူပုံလေးကသာ ဖြူအုနုဖက်နေတာ သွားလာပုံ စကားပြောပုံတစ် ချက်မှ မမှားဘူးဘူး၊ မိုးခြံမို့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပြပါဘူး ..."

"ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူးထားခင်ရယ် ..."

"ဘာကိုလဲ ..."

"အသားသေနေတဲ့ ယောက်ျားလျာလေးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... သတိလစ်သွား တုန်းက ငါတို့ သူ့ကိုသေချာကိုင်ကြည့် ... အဲ ..."

ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး မျက်နှာတွေပူကာ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိ၏။

"ယောက်ျားတွေလို ပါးပါးလျားလျားမှ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စ ..."

"အေးနော် ... သူ့အတင်းကြီးဖုံးဖိပြီး ရှုပ်အင်္ကျီပွပွတွေ အပေါ်ထပ်တွေနဲ့ နေနေလို့ ရယ် ..."

"အဲဒါပြောတာပေါ့ ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီတည်းက မှန်းကြည့်ခဲ့တာ အရပ်မြင့်မြင့် တင်းတင်း ပြည့်ပြည့်လေးနဲ့ မိန်းကလေးလိုများ နေလိုက်ရင် ဘယ်လောက်လှလိုက်မလဲဆိုတာ ... နောက်ပြီး ဆရာဝန်မလေးဖြူ

စံသေး ..."

"အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ ကိုယ်ကစရခက်နေတာ ..."

ခုဆို ပိုဆိုးပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ့်တူက အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်နေခဲ့သည့်အပြင် နီတြာကို ခုချိန်ထိ 'တ'နေတုန်း။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်တောင်ဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အခြေမဲ့အနေမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီရုပ်ဒီရည်လေးနဲ့ မို့ ပိုလို့ တောင်မဖြစ်နိုင်သေး။ လောလောဆယ် ကိုယ့်အိမ်ရောက်နေပေမယ့် မိုးခြိမ့်ကို သူနဲ့ တူသည် တန်သည် မထင်သော အမြင်မျိုးနဲ့ နေနေတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာရှိပြီးသားပါ။ ခုလိုမျိုး အိမ်ကထွက်လာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ပိုလို့ တောင်ကရုဏာဖြစ်ရသေးသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်နေသဖြင့် ပြန် သွားမှာ လည်း စိုးရိမ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် သူမလေးမိန်းကလေးဖြစ်ပါကြောင်းကိုလည်း ...

အခန်း (၃)

"စုရီ ဒီနေ့ဘာရှိလဲ ..."

"ဒီနေ့ ရေကြက်ကြော်ပဲရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ တစ်ကောင်ပဲရှိတာ ဦးပေါက်စတို့ က မှာ ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်လိုချင်ရင် တစ်ခြမ်းပေးလိုက်မယ် ..."

"ဒါပေမဲ့တွေများ လှချေလား ..."

"များ ရမှာ ပေါ့ ... ကိုယ့်လူကိုဦးစားပေးစနစ်ပဲ ..."

ချစ်ချောက မနိမ့်မမြင့် ခပ်သွယ်သွယ်လေးဖြစ်ကာ ဆံပင်ကလည်း ခါးထိရှည်သည် ။ သူ့ထက် တစ်နှစ်ပိုငယ်ပေမယ့် ဝတ်စားနေထိုင်ပုံကြောင့် အသက်ထက်ပို၍ ရင့်ကျက်သလိုဖြစ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ မေးသွယ်သွယ်နှုတ်ခမ်းတွဲလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးပါ။ သူမသည် လည်း ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေပဲဖြစ်ကာ နီတြာနဲ့ သူချစ်ကြိုက်သွားကြတဲ့ အထိ သူမက သိသာစွာမျှော်လင့်နေခဲ့ရှာ၏။ နီတြာမရှိတော့သည့်နောက်မှာ မိုးခြိမ့်ကလည်း စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း ရွတ်နောက်ကျီစယ်သမျှ သူမကအတည်ယူကာ မသိရင်သူမနဲ့ မိုးခြိမ့်က ချစ်နေကြသလိုလို ...၊

"မိုးခြိမ့် ... နင်ဒီနေ့နောက်ကျသလိုပဲနော် ..."

"အင်း ... ကျဆို ဒီနေ့အမေနဲ့ ဒေါ်လေး ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊

ထွက်လို့ မရအောင် ဆူနေကြတာ ... နားကိုငြီးရော ..."

"နင်ကလည်း နင်ပဲကိုး ... နီတြာဆုံးပြီးတည်းက ညနေတိုင်းလိုလို အရက်သောက်နေတာ၊ ကြာရင် အရက်သမားကြီးဖြစ်လာတော့မယ် ..."

"အဲဒီတော့ နင်တို့ ပိုရောင်းရတာပေါ့ ..."

"နင့်ကိုတော့ မရောင်းချင်ပါဘူး ..."

"ဒီလိုလား ..."

"လျှောက်တွေးမနေနဲ့ နော် ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ပြောနေတာ၊ နင်အရက်သမားပုံ ပေါက်နေပြီသိလား ..."

တကယ်တော့ အရက်သမားနဲ့ မတူသည့်ပြင် မိုးခြိမ့်လာနေပြီဆို ဆိုင်ကနေ တစ်ခေါ်လောက် အကွာအဝေးမှာ တည်းက ချောတို့ မြင်ပြီးသား။ ဒီနေ့ဝတ်လာသည့် ရုပ်အင်္ကျီမီးခိုးရောင်ကွက်ကျဲနှင့် ခရမ်းရင့်ချည်ပုဆိုးအကွက်စိပ်လေးက မိုးခြိမ့်နဲ့ ကြည့်ကောင်းလွန်းလို့ အနားနီးလာတဲ့ အထိ မျက်စိ မခွာနိုင်။ ဒါပေမဲ့ စပ်မိတုန်းလေးမို့ စိုးရိမ်တာတွေ သိအောင် သာသာထိုးထိုးလေးပြောနေမိခြင်း ဖြစ်သည် ။ မိုးခြိမ့်က ဒန်အိုးတွေ ပန်းကန်ပြားလေးတွေထဲမှာ ရှိသည့် ဟင်းနဲ့ အကြော်အလှော်တွေကို လိုက်ငုံကြည့်ရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍ ...၊

"အရက်သမားဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ အရက်သောက်နိုင်မှ ဖြစ်တာ ... ငါက ခုမှ ..."

"အဲဒါကြောင့် အရက်သမားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပန်းစား အရက်သောက်နေရတာလား ..."

ဟမ် ...၊

မိုးခြံလက်နှစ်ဖက် စားပွဲပေါ်ထောက်ပြီး ဟင်းအိုးတွေကို မျက်နှာမူထားရာကနေ နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ၊ မောင်မောင်က ရုပ်အင်္ကျီအဖြူပွပွပေါ်မှာ ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ထားလျက် အပြုံး အရယ်နည်းသည့်မျက်နှာက အလိုမကျမှုတွေနဲ့ ပိုတင်းနေ၏။ ပြီးတော့ လှမ်းပေးမလိုပြင် နေသည့် ချစ်ချောလက်ထဲက ကြက်ကြော်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...၊

"ပိုက်ဆံပေးလိုက် ..."

"ပေးပြီးတော့ ..."

"ပြန်မယ် ..."

"ဘယ်သူကပြန်မယ်ပြောလို့ လဲ ... ငါအရက်သောက်ဖို့ လာတာ ..."

"သောက်လို့ မရဘူး ... ဒေါ်လေးဟိုဘက်ရွာသွားတာ ပြန်မလာသေးလို့ တဲ့ ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်လိုက်သွားရမယ် ..."

ပြောနေရင်း မိုးခြံအိတ်ထဲကို သူပဲလှမ်းနှိုက်လိုက်ကာ ...၊

"ဘယ်လောက်လဲအစ်မ ..."

"သုံးရာပဲပေးပါ ..."

သုံးရာလှမ်းပေးပြီး ပိုတာကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မိုးခြံလက်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်ထဲကထွက်လေသည် ။

"မင်းကဘာလဲ ..."

"ဘာမှ မလဲဘူး ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မလိုက်တတ်လို့ ခင်ဗျားပါမှ ဖြစ်မှာ ..."

မိုးခြံ ထောင်တောင်တောင်ပြန်ပါသွားတော့ နောက်မှာ ဆိုင်သိမ်းပေးရင်း အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးကြောပေးဖို့ ရောက်နေကြသည့် ဝင်းသီ

တာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကာ လက်တောင်မဆေးနိုင်
...၊

"ဒီနေ့သူမသောက်တော့ဘူးတဲ့ လားချော ... ဟင်၊ မူးမူးနဲ့
ထင်ရာပြောတာလေးတွေ ငါတို့ မကြားရတော့ဘူးပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... မကြားရတော့ဘူး ..."

ချောကလည်း နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ဒန်အိုးဖုံးတွေပါ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ပိတ်၍ ...

"ရင်ထဲကိုဟာသွားတာပဲ ... အဲဒီဆရာဝန်စုတ်လေးကြောင့် ..."

"ဆရာဝန်လေးကလည်း ချောတာပဲဟဲ့ ... ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကလည်း
ဖြစ်သေး၊ မြို့ပုံမြို့ ပန်းလေးဆိုတော့ ဖြူဖြူနုနုသွယ်သွယ်လျလျ ..."

လျလျကို လျှာခေါက်သံနှင့်တမင်ပြောပြီး ပါးစပ်ပိတ်ရယ်နေသေးသ
ည် ။ နီလာက မိုးခြံမ့်တို့ ထွက်သွားသည့်နောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လို
က်ပြီး ...၊

"တို့ ကတော့ ဆရာဝန်လို့ ပါးစပ်ကပြောပြီး ဘယ်ကဘယ်လိုရာဇဝ
တ်မှုနဲ့ ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ မြို့သားကို စိတ်ကူးမယဉ်ပါဘူး ... ကိုယ့်
ရွာသားကိုယ့်ငယ်ချစ်လေးကိုပဲ ... အဟွန်း ..."

"အေးနော် ... မြို့တော်ရွာကြီးက ကျေးလက်ဆေးခန်းမှာ သွားထိုင်
ပေးပါဆိုတာတောင် အိလေးကွလေးနဲ့ ခုထိသွားတာမတွေ့ဘူး ... ပိုက်
ဆံရမယ့်ကိစ္စကို ..."

"အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ ... အိုအေ ဆရာဝန်ဟုတ်နေရင်လည်း ငါ
တော့ မိုးခြံမ့်လို့ ရင်မခုန်ပါ ဘူး ..."

"အံ့မယ် ... မိန်းမ ရင်ခုန်တာတွေ ဘာတွေပြောလို့ ..."

"မြို့မရောက်ဘူးပေမယ့် တီဗီကြည့်ရင်အကုန်သိတာပဲအေ ... အဟွန်း ငါတို့ မိုးခြံမုံက ရင်အုံပြန့်ပြန့် ပခုံးကျယ်ကျယ်နဲ့ အရပ်ကြီးကလည်း ရှည် ... နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေလို၊ အဟိ အားကိုးချင်စရာကြီး ..."

"ဖြစ်ရလေအေ ... ဘယ်တုန်းကတည်းက ကြိတ်ခိုက်နေတယ်မသိဘူး ..."

"နင်ကရော ..."

"အဟဲ ... ငါကနင်တို့လိုလည်း ချောတောမောတောမဟုတ်တော့ ခိုက်နေပေမယ့် ဒီလောက် လည်း မဟုတ်ပေါင် ..."

"မဟုတ်ရင်လည်း နောက်ဆုတ် ... ဒီမှာ ဒေါသထွက်နေတာ ..."

ချောကတော့ သူငယ်ချင်းရင်းတွေမို့ သူမတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဖုံးဖိ မနေပါ။ ခါးထိရှည်သောကျစ်ဆံမြီးဖျားလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ဒေါကန်ပြီး သိမ်းဆည်းနေတာက အသံစုံမြည်နေတဲ့ အထိ ...။

"နည်းနည်းအရှိန်လျှော့ဦးမိချော ... တော်ကြာ နင့်အစ်ကိုကြားလို့ နော် ..."

"ကြားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... သူက အစတည်းက ငါလင်မြန်မြန် ယူပါစေဆုတောင်းနေ တာ ..."

"ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း ဆံပင်တွေဖြတ်ချလိုက်တော့၊ ပြီးရင် ဆေးဆိုး ..."

"ဘာရယ် ..."

ဝင်းသီတာက ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ခေတ်ဆန်ဆန်ပုံစံတွေကို တွေး
၍ ...။

"ငါအကောင်းပြောတာ ... နင်ကလှပေမယ့် မိုးခြိမ့်နဲ့ လည်း အသက်
မတိမ်းမယိမ်းပဲရှိတာ တောင် ရုပ်နည်းနည်းရင့်တယ် ... ဆံပင်ရှည်
တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ ..."

"အံ့မယ် ... ငါရုပ်မရင့်ပါဘူး ..."

"နီတြာပုံစံနဲ့ စာရင် ယဉ်တဲ့ အပိုင်းရောက်တယ်လေ ... ပြီးတော့ ဟို
ကဆံပင်တိုတို နီကြောင် ကြောင်လေးနဲ့ အာနီလျာနီကြက်တူရွေးလေး
လို ... ခိ ခိ ..."

"ဟုတ်ပဲ ... နီတြာက ဖြူဖြူရဲရဲလေးမို့ ချစ်စရာတော့ကောင်းပါတ
ယ်၊ လှလိုက်တာလို့ ပြောရအောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ပြီးတော့ သေး
သေးကွေးကွေးလေးရယ်၊ မိုးခြိမ့်ကတုတ်ခိုင် ထွားကျိုင်း ..."

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ တိုးတိုး ..."

"ဘာလဲ ... အရပ်အမောင်းနဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ ပုံစံကို ပြောတာ
လေ ခိုးပြီးချိန်းတွေ့နေကြ လို့ သာ တကယ်ညားသွားပြီး တွဲသွားကြည့်
ပါလား၊ ဒီလောက်နဲ့ ဒီလောက်လေး ..."

ဝင်းသီတာက လက်ညှိုးနဲ့ လက်မ ကပ်ထောင်ပြပြီး ပခုံးတွေလှုပ်
အောင်ရယ်၏။

"ဒါဖြင့်ငါနဲ့ ဆိုရင်ရော ..."

"အဲ ..."

လက်ထောင်လျက်နှင့် ဝင်းသီတာက လှည့်ကြည့်ကာ ...။

"ချောရယ် ... ငါပြောပြီးပါပကော၊ သူ့ဟာသူ ဂေါ်ဇီလာနဲ့ ကြောင် ပေါက်စပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးခြိမ့်က နီတြာကို ဘာကြောင့်ချစ်တယ်မှတ်လို့ လဲ ... ရန်ဖြစ်ဖော်ရန်ဖြစ်ဖက်မလို့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... နီတြာကစွာတယ်၊ ချစ်နေကြတာတောင် ရန်ဖြစ်နေကြတာနော် ... အဲဒါကို တော့ နင်လိုက်တုလို့ မရနိုင်ဘူး ..."

နီလာက ထောက်ခံပြောနေလျက် ...

"ဒါပေမဲ့ နင်နဲ့ လည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ ... မျှော်လင့်ချက်တော့ရှိပါတယ်၊ ဆံပင်မဖြတ်နိုင် ရင်တောင် ဒီလိုမနေနဲ့ ... ဒီလိုနေ ..."

ပြီးပြလိုက် ဒေါသထွက်တဲ့ ပုံလုပ်ပြလိုက်နှင့် နီလာကသေချာသင်ပေးနေ၏။ ချောက သူ့လက်ကိုရိုက်ချပစ်လိုက်ပြီး ...၊

"တော်ပါဟာ ... သွားကြစမ်းပါ၊ ကြားရတာ တစ်ခွန်းမသာယာနာပျော်ဖွယ် မပါဘူး ..."

"ဒါကတော့ အမှန်အကန်တွေပြောနေတာကိုးဟယ် ... မှန်တာပြောရင် နားခါးတယ်တဲ့ ..."

"ကောင်မတွေ ... တော်တော့သွား ..."

"တကယ်ပြောနေတာ ငါတို့ ကသူငယ်ချင်းတွေမို့ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ ... နောက်ပြီး ငါတို့ လည်း ကြိုက်ပေမယ့် မိုးခြိမ့်ကို ပိုးပန်းဖို့ ထိတော့ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကိုနားလည်ပြီး သား ... နင့်ကိုတော့ ..."

"တော်ပြီ ... မပြောနဲ့ တော့၊ နီတြာနဲ့ တူအောင်လည်း လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး ... သူနဲ့ တူရင် အသေဆိုးနဲ့ သေရ ..."

"ဝုန်း ..."

"အောင်မယ်လေး ... အဲဒါနီတာ ..."

ဝင်းသီတာက နီလာကိုခုန်ဖက်ကာ နီလာက နောက်ကတန်းလျားပေါ် ကိုးရိုးကားရားလန် ကျ၏။ ချောလည်း ကိုင်ထားသည့်ဇလုံလွတ်ကာ ဝှမ်းခနဲလွတ်ကျသွားကာ လန့်ဖျပ်လှည့်ကြည့်မိ၏။

"ဘာနီတြာလဲ ... မိန်းကလေးတွေစုမိတာနဲ့ မိုးခြိမ့်အကြောင်းပဲ ..."

အောင်လှက ထမ်းလာသည့်ထင်းစည်းကြီးကို မြေကြီးပေါ်မချဘဲ သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ် ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ကာ ပခုံးပေါ်မှာ ခုလာသည့် ပုဆိုးစုတ်ကို စိတ်တိုသလောက် တဗျန်းဗျန်းခါပစ် လျက် ...၊

"နီတြာသေသွားတာနဲ့ မိုးခြိမ့်ကို ကိုယ့်ဘာသာ မဲခွဲနေကြတယ် ... ရှက်လည်း မရှက်ဘူး၊ တော်ကြာ နီတြာတကယ် လာပြီး နင်တို့ကိုဂုတ်ချိုးလိမ့်မယ် ... ဟိုကသရဲမဖြစ်ခင်တည်းက အော့ ကြောလန် ..."

"ဟုတ်တယ် ... သေပြီးတော့ ဖုတ်ကပ်လိုက်သေးတယ်၊ မပြောတော့ဘူး ... မပြောတော့ ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရင် ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းမိုးချုပ်မှာ ..."

ဝင်းသီတာတို့ ငြိမ်ကုတ်သွားကြသည် ။ ချောလည်း ကြက်သီးထသွား၏။ ဒီနေ့ထိ နီတြာ အသံထပ်မကြားရတော့ပေမယ့် လည်ပင်းပြတ်ကြီးနှင့် ဖုတ်ဝင်နေသည့် နီတြာအဖြစ်ကို တစ်ရွာလုံး အကြောက်မပြေကြသေးပေ။ ဓာတ်ဆိုင်ဆိုလျှင် မိုးချုပ်တာနှင့် အိမ်ထဲကမထွက်တာ တစ်လကျော် နောက်ပိုင်းမှာ သွားသွားလာ လာလေးရှိလာပေမယ့် မိုးချုပ်သည့်အချိန်ဆို မိုးခြိမ့်ဆီဘယ်တော့မှ မသွား ...၊

နေ့ရက်နာရီများ စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်ငြား ... လအားဖြင့်
မကြာသေးသည့် ကာလဖြစ် လေရာ ...။

အခန်း (၄)

"အဲဒီလမ်း မဟုတ်ဘူး ..."

ဟင် ...၊

မိုးခြံမြေလှမ်းတုံသွားပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။
ခပ်တည်တည်မျက်နှာလွှဲနေကာ အိမ်ပြန်လမ်း ကိုပဲ ဦးတည်ထားသည့်
မောင်မောင်ပုံစံကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...၊

"ငါ့ကိုညာခေါ်လာတယ်ပေါ့ ..."

"တစ်ခါတလေလိုအပ်ရင် မုသားသုံးမှ အဆင်ပြေတာ ..."

မောင်မောင်က ဘောင်းဘီရှည်ပွပွ ဂျာကင်ပွပွနှင့် အိတ်တွေက သိပ်
မကြီးဘဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့်ထားသေးသည် ။ မှောင်ရီဖျိုးဖျိုး ဒီလိုအချိန်
မျိုးမှာ သူကဘောင်းဘီရှည်အနက် ဂျာကင်အနက် ကြီးနှင့် ...၊

"မင်းကိုငါပြောချင်နေတာကြာပြီ ..."

"ခင်ဗျားစိတ်ကူးတွေကို လိုက်မနှောင့်ယှက်ဖို့ လား ... ကျွန်တော်က
လည်း နှောင့်ယှက်ချင် လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး နှောင့်ယှက်စေချင်ကြတဲ့ လူ
တွေရှိတော့ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး နေနိုင်လိုက်တာ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ..."

"မင်းကိုအမေတို့ ဒေါ်လေးတို့ ကျေနပ်ဖို့ ပဲလိုတာလား ..."

"ခင်ဗျားကျေနပ်ဖို့ လည်း လိုပါတယ် ..."

"ဒါဆို ကိုယ့်ဘာသာအေးရာအေးကြောင်းနေစမ်းပါ ...
ငါ့ရင်ဘတ်ကြီး ဘယ်လောက်ပူနေ သလဲ မင်းမသိဘူးလား ..."

ရှေ့ကသွားနေသည့် မောင်မောင်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်
။ ပြီးတော့ သူ့ဘက် ပြန်လှည့်ရပ်လိုက်ကာ ...၊

"ရင်ပူရင်လည်း ရေပြေးစိမ် လိုက်လေ ... တစ်လောကလုံးမှာ
ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ အသည်းကွဲဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက
အပူမီးတွေ ခင်ဗျားရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ လာစုနေတာ လည်း မဟုတ်ဘူး
... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ငိုချင်းရှည်နဲ့ တခြားသူတွေဆီက မျက်ရည်ချူမနေ
စမ်းပါနဲ့ "

မိုးခြံ့မျက်နှာနီသွားသည် ။ မောင်မောင်က ဂရုမစိုက်သည့်ပြင် မျက်စောင်းထိုးသလိုကြည့်ပြီး မဲ့လိုက်သေးသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ အဖြစ်ကို အားလုံးရင်နင့်နေကြတယ် ... ခင်ဗျားလည်း
နင့်ခဲ့တယ်၊ တော်ပြီပေါ့ ... ‘ဒီကောင်လေးသနားပါတယ်’လို့ ခင်ဗျားမူး
ရူးပြန်လာတာမြင်တိုင်း ပြောနေကြတယ်၊ အဲဒါကို ကျေနပ်နေတာလား
"

"မောင်မောင် ... မင်းနော် ..."

"ဘာလဲ ... ထိုးချင်သေးလို့ လား ..."

"မင်းအဲလိုမေးလိုက်တိုင်း ငါ့လက်သီးအလကားဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်
... လက်ပါခဲ့မိတဲ့ နောင် တနဲ့ ငါမင်းနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ဆင်ခြင်နေခဲ့
တာ၊ မင်းပြောသမျှတွေက ရိုက်ပေါက်တွေချည်းပဲ ..."

"ခင်ဗျားဘယ်လိုဖြစ်ပျက်သွားလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ခင်
ဗျားကြောင့် ဒေါ်လေး နဲ့ ဒေါ်လေးထားခင်တို့ သားဆိုးမအေလို မအိပ်နို့

င်မစားနိုင်၊ မိုးချုပ်တာနဲ့ ဓာတ်မီးကိုင် ... လမ်းပေါ် ထွက်ရှာ ... မနိုင်မနင်း 'မ'ရ သယ်ရဖို့ ဖြစ်လာရင် ဆွဲကြပါဦး ... တွဲပေးပါဦး ..."

ဒါတွေကြားတော့ မိုးခြိမ့်မျက်ခုံးတွေပြေကျသွားသည် ။
ဖျတ်ခနဲပြောင်းလဲသွားပေမယ့်
ချက်ချင်းပဲပြန်တင်းပြီးသားဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...၊

"မင်းကဘယ်ဘက်ကမှ ရပ်တည်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ အမြင်မတော်ဖြစ်နေရတဲ့ ဆရာကြီး စတိုင်လ်နဲ့ ပါလား ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... တစ်ဖက်ဖက်က ရပ်တည်ရအောင် ခင်ဗျားတို့ ကနှစ်ခြမ်းကွဲနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... မိဘကလည်း သားကိုလွမ်းခွင့်ပေးထားတယ်၊ သားကလည်း လွမ်းနေတာ မပြီးနိုင်တော့ဘူး ..."

တကယ်ဒေါသထွက်နေမှန်းသိတော့ မိုးခြိမ့်ပြီးလိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ ခုတ်လှဲထားသည့် မန်ကျည်းပင်ကြီးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...၊

"ဒီမှာ ထိုင်ပြီး ဆက်ဖြစ်ရအောင် ..."

မောင်မောင်က မကျေမနပ်လှည့်ကြည့်သည် ။ တစ်ခုခုပြောမည်ပြင်လိုက်တော့ မိုးခြိမ့်က သူ့ဂျာကင်အောက်ဖျားစကို လှမ်းဆွဲပြီး ဘေးမှာ ထိုင်ဖို့ ပုတ်ပြကာ ...၊

"မင်းကိုသိပ်မကျေနပ်ပေမယ့် မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာတော့ ငါကြိုက်တယ် ... ကြည့်ရတာ မင်းလည်း အိမ်မှာ အတော်ဆိုးခဲ့ပုံပဲ၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့တဲ့ ပုံက ထင်းနေတာပဲ ..."

"ခင်ဗျားလောက်မဆိုးတာတော့ သေချာတယ် ..."

"ဟွန်း ..."

မောင်မောင်က သူနဲ့ လက်တစ်ကမ်းလောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

I

"နီတြာကြောင့် ခံစားနေရတယ်တဲ့ ... မိန်းကလေးတွေစုစုရှိတဲ့ နေရာဆို ကြည့်လိုက် မိုးခြံမ့် ရှိတယ် ... ပါးစပ်ကြီးတဖြဲဖြဲနဲ့ သွားအပြီး သားနဲ့ ဘယ်သူလဲလှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မိုးခြံမ့် ..."

"ဟား ဟား ဟား ..."

သူထရယ်တော့ မောင်မောင့်မျက်နှာကလည်း ဒေါသနည်းပါးသွားသည့် မဲ့ပြီးနှင့် ...၊

"ခင်ဗျားကိုတော်တော်ကိုကြည့်မရတာ ... တကယ် ..."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ငါမင်းထက်စွဲနေလို့ လား၊ အေးပေါ့လေ ... ဆရာဝန်လူပျိုကိုဘေးချိတ်ပြီး ငါ့လိုမုဆိုးဖိုကိုပဲ ..."

"တော်စမ်းပါဗျာ ... ခင်ဗျားကစွဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလကားလျှောက်ကြောင်နေတာ ..."

"ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ ..."

"ကြောင်ရတာပျော်နေရင်လည်း ခင်ဗျားမိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားလာတဲ့ သဘောပဲ ... အဒေါ်တို့ ပေးစားမယ့်မိန်းမကို ယူလိုက်ပေါ့ ..."

"အဲဒါကျတော့ မဆိုင်ဘူးကွ ..."

သူသဘောကောင်းနေရင်လည်း ဘယ်လောက်ပဲ
ဒေါသထွက်စရာပြောပြော မိုးခြံမ့်ကအပြီး မပျက် ...၊

"ငါအရက်သောက်နေတာလည်း ကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး ... မိန်းမဆိုတာလည်း ..."

"စိတ်မဝင်စားဘဲနဲ့ ကြောင်နေတာလို့ ပြောချင်တာလား ... ဟွန်း ...

"

သူမဲ့လိုက်တော့ မိုးခြိမ့်ကဲကြည့်သည်။ နည်းနည်းအောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည့်စိတ်က တစ်ခုခုပြောဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘေးတစောင်းမြင်ရသည့် မောင်မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေကို သတိထား ကြည့်လိုက်မိသည့်အဖြစ်ကြောင့် ပြောဖို့ စကားကဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ ...။

ဒီကောင် ရုပ်ရည်သန့်သလောက် ချောလည်း ချောသည်။ ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ အမြင်အရခန့်မှန်းရပါလျှင် မြို့မှာ ချမ်းချမ်းသာသာ လူတန်းစားထဲကပဲဖြစ်ဖို့ များ ပါသည်။ သို့သော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လည်း လိုက်မကြည့်။ စိတ်ဝင်စားပုံလည်း မပြ။ သို့သော် သူနဲ့ တွေ့တုန်း ကလည်း အတင်းဝင်ရော အိမ်လိုက်ချင်လို့ ပြောခဲ့တာ တောင်းတောင်းပန်ပန်အဆင့်မျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အတင်းတော့အတင်းပဲ ဖြစ်သည်။

မဟုတ်မှ လွဲရော ဟိုလိုကောင်များ လား ...။ စိတ်ထဲမှာ တော့ လွတ်လပ်စွာမေးခွန်းထုတ် ကြည့်မိပေမယ့် မျက်လုံးထဲမှာ ပါဒီမေးခွန်းကြီးပါသွားမှာ မို့ ကပျာကယာမျက်နှာလွှဲရ၏။ လွဲလိုက် ပေမယ့် အထူအပါးညီ၍ နီမြန်းမြန်းနှုတ်ခမ်းတို့ က မျက်လုံးထဲမှာ ကပ်ပါလာသည်။ ဟိုလိုဒီလိုကောင် ထင်လိုက်ကာမှ မျက်တောင်ကမထူပေမယ့် ရှည်သည်။ ကော့မနေပေမယ့် မျက်လွှာဖွင့်ပိတ်လှုပ်ရှား လိုက်တိုင်း ကြည့်ကောင်းသည်။ ယောက်ျားချင်းများ သဘောကျနေရော့လားလို့ တွေးမိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုဆက်ဆံတာလည်း ဘုဂလနဲ့တွေ့ချည်းပါ။ သို့သော် ...

"မင်းသိလားမိုးခြိမ့် ... မင်းယောက်ဖလောင်းတောင်ကြီးက အခြွေ

က်ကြီးတဲ့ ...ခွီး ..."

သူ့ကိုပြောပြပြီး ငြိမ်ရယ်နေတာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။ ဒီတုန်းကလည်း သူမယုံခဲ့ပေ ...။

"ဒီလောက်ဒေါသကြီးပြီး ထစ်ခနဲရှိ ဓားဆွဲထွက်တဲ့ လူကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ..."

"အောင်မလေး ... အဲဒီလိုလူတွေခြောက်မှ ပေါင်းအိုးထဲထည့်ပေါင်းရင်တောင် ရေဘယ်နှခါ ပေးပေး စွတ်စိုလာဖို့ မရှိအောင်ခြောက်တာ ..."

"ဟုတ်လောက်တယ်ဟ ... ငါ့ဦးလေးဦးသူရဆိုလည်း သူ့အမေက မိန်းမခွတ်ပေးစားလို့ ဆိုပြီး ထွက်တောင်ပြေးတာလေ။ ဒီးဒုတ်ရွာကလူပျိုကြီးနဲ့ ကျမှ အိုခေစိုပြေသွားတာဆရာ ... မသိရင်တော့ အရမ်းအရမ်းကိုသင့်မြတ်စွာနေထိုင်ကြသလိုပဲ။ အမေတို့ ရောက်သွားကာမှ သိရတာ ... အဟီး ..."

သာဓကများ စွာကို ပြေးလွှားတွေးယူရင်း ကိုယ့်သံသယကို အတည်ပြုဖို့ ကြိုးစားကြည့် သည်။ ။

"ထားလိုက်ပါ ... ခင်ဗျားရင်ထဲကဘယ်လိုရှိရှိ ကျွန်တော်တစ်ခုတော့အကြံပေးချင်တယ် ..."

မောင်မောင်က သူ့ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကြည့်နေမိသည့်ကိုယ့်မျက်လုံးကို အမြန်နှုန်းနှင့် ပြန်လွှဲရသည်။ ။

"ဘာလဲ ... ပြောလေ ..."

"အဒေါ်တို့ က ခင်ဗျားကိုလူကြီးသမီးသန္တာဆိုလား ... အဲတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးချင် ကြတာ ..."

တောမှာ တော့ ပေးစားမည်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမည်။ ဒီလိုတွေပဲ ပြောကြတာပါ။ မောင်မောင့် နှုတ်ကထွက်လာမှ လက်ထပ်ခြင်းအသုံး အနှုန်းကို ကြားရတာမို့ မဆန်းပြားပေမယ့် နားထဲမှာ တခမ်းတနားဝင် သွားတာက သေချာ၏။

"အဲဒီတော့ မင်းရောဘယ်လိုတွေးမိလဲ ..."

"ဘာကိုလဲ ..."

"သန္တာနဲ့ ဆိုရင် ..."

"ခုလိုပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ သန္တာဘက်ကနစ်နာတာပေါ့ ..."

"ဘယ်လို ..."

"ခင်ဗျားကအရက်သမား ... လူကြီးသမီးဆိုထဲက ဂုဏ်ရှိန်ကတင့်တယ်ပြီးသား၊ ပြီးတော့ နေထိုင်ပုံသိမ်မွေ့တယ် ... ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးရယ် ..."

"ပျင်းစရာကြီး ..."

သူမရွတ်လိုက်တော့ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ပုံက မသိရင် သန္တာကပဲ သူ့ညီမလိုလို မသင့်မြတ်သည့် နှမပေးယောက်ဖအကြည့်မျိုး ...၊

"သူကစကားနည်းတယ်ကွ ... အဲဒါထားပါ၊ မင်းအမြင်ကို ရှင်းရှင်းပြော ... ငါနဲ့ မတန် ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား၊ မယူစေချင်တာလား ..."

"ယူစေချင်တာလေ ... ပြောချင်တာက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဂန္ထဝင် အသည်းကွဲသမားကြီး လိုလို နီတြာအပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာတွေ ခေါင်းပေါ်

ရွက်ပြီး လှည့်လည်ပြသနေတော့ နောက်ထပ် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ နဲ့ ငြင်းမှာ မလိုချင်လို့ ..."

"ဪ ... ဪ ..."

"ခင်ဗျားနဲ့ တောင်မတန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဘဝင်မြင့်နေတာကြည့်မရလို့ ..."

"အဟွန်း ..."

"လက်ခံလိုက်စမ်းပါဗျာ ... မိဘလည်း စိတ်ချမ်းသာမယ် ..."

"ငါကျတော့ရော ..."

"ခင်ဗျားစိတ်ချမ်းသာမသာကတော့ ပေါင်းကြည့်မှ သိမှာ ပေါ့ ..."

"ဟုတ်လား ... ပေါင်းကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာရင် မင်းတာဝန်နော် ..."

"ဘာဗျ ..."

"ဟား ဟား ဟား ..."

ကိုယ့်ဘာသာစကားမှားသွားပေမယ့် ဒေါသကလွှတ်ထွက်၏။ မောင်မောင့်မျက်နှာမှောင်ရိပ် မှာ မသဲကွဲတော့သော်လည်း ဒေါသဘယ်လောက်ထွက်နေလဲဆိုတာ မိုးခြိမ့်ကလည်း သေချာသိနေ သည် ။ ထို့ကြောင့် ရယ်လို့ ကောင်းနေတာ မပြီးနိုင် ...၊

"ခင်ဗျားတော်တော်ပေါ့ပျက်တဲ့ လူ ..."

"ဟေ့ ဟေ့ ... အဲဒါတော့ မင်းနည်းနည်းလွန်ပြီ ..."

"မှန်တာပြောတာပဲ ..."

ပြောပြီး မောင်မောင်ကဆတ်ခနဲထရပ်သည် ။ မိုးခြံ့မှ ရယ်လက်စမျှ
က်နှာကြီးနှင့် လိုက်ထမိ ရင်း ...၊

"ဒါက ဒေါသပြတာလား ..."

ဘာမှ မပြောဘဲ လျှောက်ထွက်သွားတော့ ဘေးကနေသူလျှောက်လို
က်လာရင်း ...၊

"ငါထင်တာပြောရရင် ငါမိန်းမရသွားရင် အိမ်မှာ မင်းအနေခက်မှာ
..."

"ခင်ဗျားရှိနေမှ ပိုအနေခက်တာ ..."

မိုးခြံ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည် ။

"ငါရှိနေတော့ မင်းကိုတစ်နေ့ နဖူးဆယ်ချက်လောက် ခေါက်နေမိလို့
လား ..."

"နဖူးခေါက်ခံရတာထက် ဆိုးတာပေါ့ ... ကျွန်တော်အိမ်မှာ မနေချင်
လို့ ထွက်လာတာကိုက နားပူမခံချင်လို့ ၊
ကိုယ်ဝါသနာပါတာလေးလုပ်ပြီး အေးရာအေးကြောင်း နေခွင့်မရလို့ ...
"

"ငါ့အိမ်မှာ လည်း အေးရာအေးကြောင်းမနေရတဲ့ သဘော ..."

"ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားထင်သလိုနေနေတိုင်း အိမ်မှာ ရှိသမျှလူတွေ
ယောက်ယက်တိုက်နေ ကြတာ၊ ပြန်မလာလို့ လမ်းမှာ လဲနေလို့ ကိုဒေါ
သအိုးကွဲတွေကို သွားစိန်ခေါ်နေလို့ ... အမျိုးမျိုး သောဒုက္ခတွေနဲ့ အိမ်
က လူတွေပြေးပြေးထွက်ကြတော့ ကိုယ်လည်း မနေသာ ..."

"မနေသာပေမယ့် မင်းငါ့ကိုလာဆွဲတာ လာကူတာတစ်ခါမှ လည်း

ငါမတွေ့ခဲ့ပါလား ..."

"တစ်ခါမှ မှ မျက်လုံးမပွင့်ဘဲနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပြောသေးတယ် ... အဲဒီတစ်ခါတလေ လိုက်ဆွဲ လိုက်ခေါ်ပေးရတာတောင် ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ရတယ်မှတ်လို့ လဲ၊ မူးချင်လို့ မမူးမူးအောင် သောက်နေတဲ့ လူကို ဘာဖြစ်ဖြစ်ပစ်ထားရမှာ ..."

"စေတနာတွေ ..."

"နေသာလိုက်တာ အလိုက်မသိဘူးဆိုတာတွေ ပြောလာမှာ စိုးတော့ စေတနာရှိရှိမရှိရှိ ကောင်းမှ မကောင်းတတ်တာ ..."

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါထင်တာ မဟုတ်ဘူး ဘဲ ...၊

"ခုတောင် မောင်မောင်ဆိုတဲ့ ကောင် နေသာလိုက်တာလို့ ပြောချင်ပြောနေမှာ ..."

အခန်း (၅)

"နေသာသလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး ... သူပုံစံကိုက အဲလိုနေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေတာ ..."

"အဲလိုဆိုဘာအရေးလဲအေ ... ငါစိုးရိမ်နေတာက ဒီမိန်းကလေး တကယ်များ ယောက်ျားလျာ လေးဖြစ်နေသလားလို့ ..."

ကိုယ်မတွေးမိခဲ့သည့်ကိစ္စမို့ ဒေါ်ထားခင်က အံ့သြသလိုလှည့်ကြည့်သည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စိုက်ခင်းထဲက ပြန်လာကြပေမယ့် အလုပ်လုပ်လို့ မောလာတာလည်း မသိ။ အဝေးကြီးက လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာကိုလည်း ညည်းညူဖို့ သတိမရ။ ပြောစရာတွေက အမြဲတမ်းရှိနေသည် ချည်းဖြစ်ကာ ဘယ်တော့မှ လည်း မရိုးနိုင် ...

"နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ... အိမ်ကထွက်လာခဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံခြုံအောင်ပြောင်းလဲ ဝတ်စားလိုက်တာက လွယ်တယ်၊ ပြောနေကျစကား အသားသေနေတဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကို လိုက်ပြောင်းဖို့ က လွယ်မလား ..."

တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေသည်။ မိုးခြိမ့်နဲ့ ရင်းနှီးလာတာတောင် ခင်မင်ဟန်မပြ။ တခြားလူငယ်တွေနဲ့ လည်း ရင်းနှီးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆက်ဆံပုံက လိုတာထက်ပို၍ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက် လွန်းနေ၏။ ပိုဆိုးတာက တစ်ခါတလေမိုးခြိမ့်ထက်တောင် စိတ်ဆတ်နေသေးသည့် သူမပုံ

စံက တစ်မိန်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ထိခတ်ဆက်ဆံနေရခြင်းမှာ နည်းနည်းလေးတောင် ရှိန်းတိန်းဖိန်း တိန်းဖြစ်ပုံမရှိခဲ့ဘဲ ...။

"ဒါတော်တော်ထူးဆန်းတယ်ထားခင် ... မဟုတ်မှ လွဲရော သူက မိန်းကလေးချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတာနေမယ် ..."

"အင်း ... အဲလောက်ကြီးတော့ ..."

"မှန်းကြည့်နေတာကြာတယ် ... ငါတို့ ခင်သန္တာဆီဝင်ရင်းနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အစ်အောက် ကြည့်မလား ..."

"ခင်သန္တာကတစ်ယောက်တည်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲအစ်မရဲ့ ... ဦးထွေးက စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောနေဦးမယ် ..."

"ပြောပြောအေ ... သူတို့ ပဲ ငါ့သားနဲ့ တစ်ပိုင်းသေအောင် သဘောတူနေကြတာ ..."

"ခုပြောင်းလဲချင်ပြောင်းလဲနေမှာ ပေါ့ ... မိုးခြံမဲ့က အရက်သမားဖြစ်နေပြီ၊ မြို့သားဆရာဝန် က လူချောလူလှ၊ အစ်မထင်နေသလိုဆိုရင် မောင်မောင်ကရော မိုးခြံမဲ့မသိအောင် ခင်သန္တာဆီကို လူပျိုမလှည့်ဖူးဘူးပြောလို့ ရမလား ... သူ့စိတ်က တကယ့်ယောက်ျားစိတ်အမှန်ဆိုရင် ပြောပါတယ် ..."

ဒေါ်ညိုမျက်နှာပျက်သွားသည် ။ ခင်သန္တာအိမ်ဘက်ကို အားတက်သရော လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေလည်း တွန့်ဆုတ်သွားခဲ့၏။ အဲဒီလို တွေးမိနေပေမယ့် မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းခဲ့ရတာ အမော ...

"ဟိုမှာ အစ်မရေ ... ပြောတုန်းဆိုတုန်း ခင်သန္တာဒေါ်ကျင်ခိုင်တို့ ဝိုင်းထဲက ထွက်လာတယ် အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ သူ့အိမ်ထဲဝင်စရာမလိုတော့ဘူး ..."

ဒေါ်ထားခင် သွက်သွက်လေးလျှောက်ပြီး သွားအဖွီးသားနှင့်ရယ်ပြ
လိုက်တော့ သန္တာက သူ့ပိုင်းထဲမဝင်သေးဘဲ ခြံတံခါးရှေ့ကနေရပ်စောင့်
နေ၏။ ခင်သန္တာသည် တစ်ရွာလုံးက သန္တာလို့ ပဲ ခေါ်နေကြကာ သဘော
ကောင်းသလောက် မျက်နှာလေးလည်း ချို၏။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ကိုယ်လုံး
သွယ် သွယ်လေးနှင့် ဒေါ်ညိုမျက်လုံးထဲမှာ တော့
ကျက်သရေမင်္ဂလာအပြည့်နဲ့ မိန်းမချောလေးပဲဖြစ်လေ သည် ။ ဒါပေမဲ့
အနားမှာ မြို့သူဆရာဝန်မလှလှလေးကရှိနေသဖြင့် ရွာကအချောအလှ
တွေကို ကျော်ပြီး မက်မောနေမိပြန်သည် ။ လောဘစိတ်ကြောင့်ဟိုတွေး
ဒီတွေး ပူလောင်နေရတာတွေလည်း စိတ်ပျက်မိပါပြီ ...၊

"ညစာဘာချက်လဲသန္တာရေ ..."

"ညစာလား ... ငါးသလဲထိုးအိုးကပ်လေးနဲ့ ဘူးညွန့်ဟင်းချိုလေးချ
က်တယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ အကြီးတို့ စိုက်ခင်းကပြန်လာကြတာလား ... အိမ်
မှာ ညနေစာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး .. ကျွန်မလာပို့ပေး မယ်လေ ..."

သိတတ်လိုက်ပါဘိဆိုသည့် ပီတိက ဂွမ်းဆီထိသည့်နှယ်။ အာဟာရ
မဲ့သိဒ္ဓါပြီးခြင်းဆိုတာ ပီတိ ကိုပဲပြောတာထင်၏။ မစားရသေးသည့်
ဟင်းတစ်ခွက်ကြောင့် မောပန်းဆာလောင်နေတာတွေ တောင် ဘယ်
ရောက်ကုန်မှန်းမသိဘဲ ...၊

"ပြောတာနဲ့ တင် ဝနေပါပြီ သန္တာရယ် ... ဒါနဲ့ မိုးခြိမ့်နဲ့ သမီးတို့ ကို
လူကြီးချင်း ..."

"ဗျို့ ... ဒေါ်ညိုမ ..."

နာမည်ကိုအစအဆုံးခေါ်၍ ပုဆိုး ‘မ’ရင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှမ်းလာသူက
ချက်ကြီး ဖြစ်၏။ ရန်ပွဲတွေရပ်စဲသွားပြီလိုလို နောင်တတွေနဲ့ ငြိမ်သက်
သွားကြသလိုလို။ ဒီညီအစ်ကိုတွေနဲ့ အဆက် အဆံ့မရှိခဲ့ကြတာ နီတြာ့

နာရေးပြီးသွားတည်းက ...၊

"ကျုပ်ပြောစရာရှိလို့ ... ခဏလာပါဦး ..."

"အံ့မာ ..."

ဒေါ်ထားခင်က ခါးထောက်လိုက်ပြီးဖြစ်လျက် ချက်ကြီးဘက်ကို တည့်တည့်လှည့်ရပ်ကာ ...၊

"လာပါဦးခေါ်ရအောင် ... ငါ့အစ်မနဲ့ နင်ကရွယ်တူလား ..."

ညီအစ်မပေမယ့် ဒေါ်ညိုကဒေါ်ထားခင်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော် ကြီးသည့် ။ အောင်ကြီးတောင်မှ ဒေါ်ထားခင်ထက်အသက်ငယ်သေးတာ။ သင်းက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံး ...၊

"ရိုင်းတဲ့ ဉာဏ်က ဘုရားကိုယ်တိုင်ဆင်း လာပြီး ချွတ်ရင်တောင် ကျွတ်တမ်းဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ခင်ဗျားတို့ လူကြီးပိုင်းထဲဝင်သွားမှာ စိုးလို့ လှမ်းခေါ်ရတာကို လာပါဦးမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ..."

"ခဏနေပါဦးအဒေါ်ရေ ... ဘာညာယဉ်ကျေးတဲ့ စကားမပြောဖူးဘူးလား ..."

"မပြောဖူးဘူး ..."

ချက်ကြီးက ဘေးတီးသည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ညို့ကိုပဲရည်ရွယ်၍ ...

"ခင်ဗျားတို့ အိမ်က ဆရာဝန်ကောင်ကိုခဏခေါ်ချင်တယ် ..."

"ဘာ ..."

ဒေါ်ညို့အံ့ဩပုံပဲဖြစ်သွားကာ ဒေါ်ထားခင်အသံပဲ ဆတ်ဆတ်ခါထွက်လာသည် ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ညို့ဘေးမှာ ပခုံးချင်းထပ်ကပ်ရပ်လိုက်ပြီး

...၊

"ပြောလေကဲလေ ... လူစကားကိုလူနားဝင်အောင် မပြောတတ်ဘူးလား၊ တော်တော်ရိုင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဆရာဝန်ခေါ်ဖို့ လိုနေရင် 'ဆရာဝန်ပင့်ချင်လို့ ပါပြောရတယ် ...' အဲဒီဆရာဝန်က နင့်သားနင့်မြေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် သမားဂုဏ်ရှိတယ် ..."

"ဒေါ်ထားခင် ..."

ချက်ကြီးမျက်နှာနီရဲတင်းမာနေကာ ...၊

"ခင်ဗျားနဲ့ ချည်းပဲဖြစ်နေရပါလားဗျ ... ဒီမှာ သည်းခံတတ်လို့ တော့မထင်နဲ့ နော်၊ အိမ်မှာ လူ မမာရှိနေလို့ ..."

"နေကြစမ်းပါဟယ် ..."

ဒေါ်ညိုက ချက်ကြီးနဲ့ ညီမဘက်ကို နှစ်ဘက်စလုံးတော်ကြဖို့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စာခြောက်သလို ခါပစ်ရင်း ...၊

"ဘာလဲ ... ဘာအတွက်လဲငါ့ကိုပြော ..."

"တောင်ကြီးကိုယ်ပူကြီးပြီး သွားစေ့နေလို့ ..."

"သွားစေ့နေရင်မရတော့ဘူး ... ခုလောက်ဆို ..."

"ဒေါ်ထားခင် ... ခင်ဗျားတော်တော့နော် ..."

"ထားခင်တော်တော့ ..."

ဒေါ်ညိုကလည်း ညီမလက်ကိုဆွဲလှုပ်ပြီး တိတ်တိတ်နေဖို့ ပြောသည်။ ။ အနားမှာ သန္တာရှိနေ သဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူငယ်က ကဲ့ရဲ့ စရာဖြစ်နေရင်မကောင်း။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ပင့်ဖို့ ပြောလာသဖြင့် မောင်မောင့်အပေါ် အထင်ကြီးသက်ဝင်သွားမှာ လည်း မလိုချင်။ မသိစိ

တံသည် သန္တာကိုဆုံးရှုံးရမှာ ထက် မောင်မောင်နဲ့ နီးစပ်သွားမှာ ကြောက်နေခဲ့၏။ သန္တာက မောင်မောင်ကို မိန်းကလေးမှန်းသိမှာ မဟုတ်။ မောင်မောင်ကလည်း ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ သူ ...။

"တောင်ကြီးကိုဆေးကုပေးဖို့ လား ... အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူး ချက်ကြီး မြို့တော်ရွာကြီးက လောလောဆယ်ဆရာဝန်မရှိလို့ ထိုင်ပေးဖို့ ခေါ်တာ တောင် သွားမှ မသွားတာ ..."

"ဒါကတခြားရွာကိုမသွားချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ..."

"မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ မသွားချင်တာလား မကုရဲတာလား သူပဲ သိမှာ လေ ..."

ပြောပြီး သန္တာကိုမသိမသာအကဲခတ်လိုက်ရင်း ...။

"ငါတို့ သိသလောက်ကတော့ သူကဆရာဝန်ပေါက်စပါ ... ငါတို့ ရှေ့မှာ လည်း ဆေးကုတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး ..."

"ဒါဆို ဒီကောင်လိမ်နေတာလို့ ပြောချင်တာလား ..."

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ ... ဒါပေမဲ့ သူကငါတို့ ဧည့်သည် သူ တစ်ခုခုအမှားလုပ်မိရင် ငါတို့ ခေါင်းပေါ်ပဲကျမှာ ၊ နင်တို့နဲ့ ငါတို့ ရန်ငြိုး တွေလည်း ..."

"ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးမှာ မှ မဟုတ်တာ ... ဘာမှ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူးဗျာ "

"အံ့မာ ... ဘယ်သူကရောပြီးဆုံးချင်ပါပြီပြောနေလို့ လဲ၊ နားထောင် နေလို့ အကောင်းမှတ်နေ လား ... ငါတို့ ဧည့်သည် ငါတို့ ထည့်ချင်မှ ထည့်မယ်၊ သူလိမ်တာဖြစ်ဖြစ် တကယ်ဆရာဝန်ဖြစ်ဖြစ် ..."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ညီကသေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာ ... မရမက ခေါ်ရမှာပဲ ..."

ဒီပုံစံနဲ့ ဆို ရွာထဲကတိုင်းရင်းဆေးဆရာတွေ မနိုင်တော့သည့်အခြေ အနေရောက်နေပြီထင် သည် ။ စာနာစိတ်တစ်ချက်ဝင်ပြီး တွေဝေသွား စဉ် ချက်ကြီးက တလွှားလွှားထွက်သွား၏။

"အံ့မာ ... သူကများ အိမ်သွားပြီး မောင်မောင့်ကိုဆွဲထုတ်ချင်သေး လို့ လားမသိဘူး ..."

"ထားခင် ..."

ဒေါ်ထားခင်က အမီလိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည် ။ ဒေါ်ညိုကဆွဲထား လိုက်လျှင် ...

"ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေးရယ် ... ကိုမောင်မောင့်ကြောင့် သူ့ညီပြန် ကောင်းသွားရင် ကုသိုလ် ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရန်စမီးလည်း ငြိမ်းတာ ပေါ့ ... သူခေါ်လို့ ရသွားရင်လည်း ခေါ်သွားပါစေတော့ ..."

သန္တာကဖျောင်းဖျနေသေးသည် ။ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဒီထက်ဒေါသပြနေရင် မကောင်းတော့ တာကြောင့် ...၊

"ထားလိုက်ပါအေ ... မောင်မောင်က ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ နင်သွားတားလိုက်ရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ နေလို့ အနိုင်ကျင့်သလိုကြီးဖြစ်လိမ့် မယ် ... နောက်ပြီး သူတကယ့်အရည်အချင်းတွေ ငါတို့ သိရတာပေါ့ ..."

အေးဆေးပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ရင်း ကွယ်ရာကျမှ ...၊

"ထစ်ခနဲရှိဒေါသထွက်ဖို့ ပဲထားခင်ရယ် ... ငါတို့ အရွယ်တွေက ကို ယ်နဲ့ မခေါ်တိုင်း ‘နင် ဘယ်သူ့ဘက်ပါမှာ လဲ’ လို့ လက်ညှိုးကွေးလုပ်ပြီး မေးရမယ့်အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး ..."

"ဘယ်အရွယ်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါသထွက်တာကို နူးနုနီသီချင်းဆိုနေလို့ ရလို့ လား ... မောင်မောင်က ဂျာနယ်ဆတ်ဆတ်လေးရယ်၊ ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ပုံလည်း မရှိဘူး ... သွားခေါ်ရင် လိုက်မသွား ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး ..."

"လိုက်သွားတော့လည်း ငါတို့ မျက်နှာပွင့်တာပေါ့အေ ... ထားလိုက်တော့ ..."

ဒေါ်ထားခင်က မကျေနပ်နိုင် ...၊

"အဲဒီကောင်မလေးကို အစ်မပဲလိုချင်နေတာနော် ... ကျုပ်ဖြင့်မထင်ပါဘူး၊ မိုးခြိမ့်နဲ့ များ ညားသွားရင် ရန်တခြိမ်းခြိမ်းဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်မှာ ထမီတောင်ကပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."

စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောချလိုက်တာ ဒေါ်ညိုပြီးမိမလိုဖြစ်သွားသည် ။ နီတြာနဲ့ တုန်းက သူငယ်ချင်း ချစ်သူတွေမို့ မတည့်ကြတာကတစ်မျိုး။ ခုကျတော့ ဘယ်လိုမသင့်မြတ်မှုတွေနဲ့ လဲ ...၊

ဒါပေမဲ့ ရန်ဖြစ်လေပိုချစ်လေ ... မတည့်အတူနေဆိုတဲ့ စကား ရှိတာပဲ ...၊
